

Lavandula angustifolia

lawenda wąskolistna

Synonim łaciński: *Lavandula officinalis*

W naszych warunkach klimatycznych jest to zimozielona krzewinka lub krzew o półkulistym pokroju, dorasta do 60 cm wysokości. Pędy są krótkie, wzniesione, silnie rozgałęzione, w przekroju czterokanciaste, pokryte gęsto wąskimi listkami. Liście są równowąskie, mają od 2 do 4 cm długości i 0,5 cm szerokości oraz podwinięte brzegi, przez co przypominają igły. Liście są ułożone na pędach nakrzyżlegle i utrzymują się przez zimę. Z obu stron pokrywa je gruba warstwa kutneru. Kwiaty są drobne, rurkowate, fioletowoniebieskie, zebrane w kłosy wyniesione ponad liście na cienkich, zielonych łodyżkach. Rośliny kwitną od końca czerwca do połowy sierpnia. W tym czasie wabią liczne owady zapylające, pszczoły, trzmiele, kolorowe motyle. Nocą kwiaty są odwiedzane przez ćmy. Wszystkie części rośliny zawierają silnie pachnące olejki eteryczne. Aby je uwolnić wystarczy lekko rozetrzeć liść lub kwiatostan. Podczas kwitnienia w upalne letnie dni olejki same się uwalniają, roztaczając wokół roślin przyjemny zapach. Po kwitnieniu należy przyciąć suche kwiatostany. Można je związać w pęczki i wykorzystać jako aromatyczną ozdobę mieszkania. Lawenda jest rośliną niezupełnie odporną na mróz, ale za to doskonale znosi suszę i jest niewybredna w stosunku do gleby. Najlepiej rośnie na glebach wapiennych, przepuszczalnych, w miejscach ciepłych, słonecznych, osłoniętych od wiatru zwłaszcza w okresie zimy. Na wschodzie i w centrum kraju zaleca się okrywanie roślin stroiszem. Zimowa ochrona polega przede wszystkim na zabezpieczeniu liści przed nadmiernym nasłonecznieniem i wiatrem, powodującym wysychanie roślin. Wiosną rośliny należy nisko przyciąć, usuwając wszystkie przemarznięte fragmenty. Coroczne, regularne cięcie zapewnia utrzymanie kompaktowego pokroju. Takie rośliny nie ulegają uszkodzeniu na skutek silnych opadów śniegu lub deszczu. Lawenda najpiękniej prezentuje się sadzona w dużych grupach po kilka, kilkanaście sztuk. W ten sposób w czasie kwitnienia tworzy wyraziste, niebieskie plamy. Świetnie rośnie w ogrodach skalnych, ziołowych, w towarzystwie niewysokich bylin. Doskonale komponuje się z niskimi różami i bukszpanem. Uprawiana w donicach na słonecznych parapetach, balkonach lub tarasach jest źródłem wspaniałego zapachu, a jej kwiaty i liście można w niewielkich ilościach wykorzystywać w kuchni przy tworzeniu różnego rodzaju potraw.

grupa roślin	liściaste
grupa użytkowa	liściaste krzewy
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	półkulisty
docelowa wysokość	od 0,2 m do 0,5 m
zimozieloność liści (igieł)	liście zimozielone
rodzaj kwiatów	pojedyncze kwiatostan
barwa kwiatów	fioletowe

pora kwitnienia	czerwiec lipiec sierpień
naświetlenie	stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże suche
ph podłoża	odczyn zasadowy
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa
walory	pachnące kwiaty ozdobne z kwiatów ozdobne z liści/igieł roślina miododajna roślina zimozielona
zastosowanie	ogrody przydomowe ogrody skalne rabaty pojemniki, balkony, tarasy suche bukiety w grupach

